

Les joventuts als fronts de guerra

De tots els problemes que avui dia preocupen a la joventut, és indubtablement la guerra el més real. Donada la situació de les tropes invasores als diversos fronts de combat, i l'enorme espectació produïda pels moviments polítics internacionals, relacionats directament amb la guerra d'Ibèria, la joventut, amb esperit magnífic de comprensió, ho supedita tot, absolutament tot, a guanyar la guerra. Des del començament de la contesa titànica sostinguda primerament per les ja dissoltes milícies antifeixistes, i actualment pel nostre Exèrcit Popular Regular, cal treure l'esforç de disciplina que en tot moment anima les diverses joventuts que es llançaren sense cap obligació material portats per un ideal a combatre l'enemic comú. Però cal, també, com-

prendre que per a vèncer és necessària una moral guerrera, imposada en un respecte a les jerarquies del nostre Exèrcit, en una fermesa de lluita, superior a la fins ara portada.

Es, doncs, aquest el problema cru. Amb tota la cruesa del moment històric que vivim.

Els feixistes s'adonen de la nostra organització bèl·lica. Saben que ja no són unes milícies empordades en un entusiasme heroïc, però mancades de les més elementals nocions militars.

Saben que constituïm, ara un potent Exèrcit, que solament té com a missió política, vèncer la tirania odiosa dels traïdors.

La joventut és, doncs, ara l'element motriu de tot l'engranatge militar. És l'element indispensable perquè totes les

iniciatives, prenguin l'efectivitat que hom desitja per al ràpid acabament de la guerra.

Parlem, en un sentit general, sense cap excepció particularista, que donaria lloc a sospites merescudes. Però no és just que es doni el mateix valor als emboscats de la rearguarda, que desgraciadament són molts.

La Justícia popular — justícia que necessàriament té un valor immens en aquestes hores gràvides de lluita — ha de donar compte a l'opinió pública de les seves sentències, en el sentit que no es pot admetre cap partidisme, completament morbós, quan milers de joves sacrificuen llurs vides en profit de les llibertats dels pobles.

Catalunya, pàtria de la democràcia ibèrica, és un ferm baluard contra totes les manifestacions feixistes, però cal que també tingui un sentit de dignitat pels que amagats sota qualsevol carnet o influència política es lliuren de combatre cara a cara a l'enemic. És imprescindible que es doni el merescut a tots els joves que es lliuraven «oficiosament» del deure d'home civilitzat i conscient. No volem dir, però, que els inútils totals o parcials, hagin d'enviar-se directament al front, però es podria utilitzar llurs serveis en profit de la causa antifeixista, o, almenys, cal regularitzar i vigilar degudament l'excepció militar. És una mesura que els nostres combatents a primera línia reclamen, és una obligació moral dels dirigents, i un deure de companyonia pels que resten a la rearguarda.

AURICULAR

En un proscènic d'un popular teatre del paral·lel, uns «revolucionaris» de pistola al cinturó s'esforcen a imitar els que creiem desapareguts «pollos pera» i «dells verds».

Tiren a l'escenari, caps de bombons i paquets de «Lucky Strike» i mentre tant al carrer hi ha baralles i cal fer hores i hores de cua per aconseguir uns paquets de «mata quintos».

El Sr. Burillo, s'apuntaria un èxit, fent que aquests exceptuats d'anar al front, esmercessin aquest excés d'energies llançant bombes a l'enemic enlloc d'apedregar amb bombons i tabac ros als artistes.

En un dels restaurants de moda — puix que et creies amic lector, que la revolució els havia suprimit, que n'anaves d'errat d'osques — hi entra acompanyat de la seva distingida família un dels més importants personatges que actualment viuen a Barcelona.

El camarer sollicit li presenta la llista de menjars, el personatge ni se la mira, i diu: «no vale la pena, lleve langosta con salsa verde y pollo asado, si no tienen mándelo a buscar en seguida, a fuera tengo los cochés».

No calen comentaris.

A San Sebastián, el generalíssim ha implantat el Día del plato único i Día sin postre.

La cinquena columna està tota trasbalsada, aquí encara que protestin, amb pessetes mengen els plats que volen i de postres no els en falta mai.

Se'n guardaran bé prou els «rojós» de posar en pràctica semblants imposicions. Llavors semblaria una dictadura i amb això sí que no hi passen.

l'luitarem contra aquesta mena d'espanyols, espanyols de tipus «Queipo». El Govern de la República pot comptar amb tots els «separatistes» que al crit de «Visca Catalunya lliure» segons el senyor de panxa de barril de cervesa i mentalitat feixista, lluiten als fronts de l'Alcàrria, per a combatre el feixisme sigui blanc o del color o dels colors que siguin, els catalans de sentiments i conviccions antifeixistes i amants de la llibertat li diuen al Govern de la República, ara i sempre: Present!

25 de setembre del 1937...

Un Català del front de l'Alcàrria

Ha caigut un patriota català víctima del feixisme embosc

per Pilar Casalins

Al malaguanyat i estimat amic i germà d'Idaia, Vicenç Giménez.

Amic... Et vull retre el meu darrer homenatge. Un homenatge pòstum, però... és molt difícil per a mi... La meua ànima està aclaparada pel desconfort i la meua expressió no és prou eloqüent, per a exterioritzar el dolor del meu esperit. Tota la pena de la teva mort me la servaré per mi tota sola. Serem tants companys teus que ho farem... Potser actualment sóc egoista, de deixar-me deprimir així, per la teva mort. En cauen tants de germans... cada dia als parapets... Però, és que tu company Giménez, no te la mereixies aquesta mort...! T'ha estat vedat morir lluitant esguardant de fit a fit l'enemic...!

Tu, que mantes vegades havíem parlat, m'havies dit: «Quan haurà passat això o allò, em retiraré i em quedaré a caseta». Però parlaves endebades. Quant arribava el moment crucial, no podies inhibir-te, i eres dels primers. La teva conducta hauria estat en desacord amb el teu esperit combatiu i la teva catalanitat.

Per això, totes les lluites de la nostra Pàtria que t'han estat contemporànies, les has viscut. Fins que després del 19 de juliol, quan els pobles de Catalunya es veien envaïts, per gent forastera que fent xerrameca revolucionària s'infiltraven a les organitzacions obreres, i sado-llaven llurs instints llebertins damunt dels nostres camps i aterrien a la nostra gent. I tu que el 19 de juliol, et trobaves a Sant Quirze estinejant, estimulaves i obligaves amb el teu exemple a uns companys que, malgrat posseir uns carnes amb anagrames molt revolucionaris, necessitaven que tu els hi donessis coratge, perquè es fessin forts i no es deixessin vèncer pels sublevats. I després, responent a la teva condició d'an-

tifexista, síguí quin sigui el feixisme que s'hagi de combatre, juntament amb uns altres companys tan arditos com tu, anaves a Bellver, impellit pel teu amor a tot allò de la terra nostrada a foragitar els malvats que gosaven robar la tranquil·litat de les nostres carnes amb llurs crims i robatoris. Fins que els vènceréu! Ah! Però que cara t'havia de costar aquesta temeritat...! Els una i mil vegades cretins, que no et pogueren matar lluitant, t'han assassinat, agafant-te distret, quan responent a la teva condició d'agent, volies dissoldre els grups de pertorbadors, que escudant-se amb la manca de proveïments fan el joc de l'enemic. I t'assassinaren per l'esquena, de la manera que només saben fer-ho els traïdors. Era'ts massa valent, per atacar-te de front a front!

Aní a veure't. El teu cos atlètic jeia inert, embolcallat amb la bandera estel·lada dins del taüt. Aquesta senyera que tantes despulles de patriotes ha cobert... I que per ella, només per ella!!, has caigut vilment assassinat! Et mirava, i m'apartava, però, tornava a atansarme. A no ésser perquè en el teu rostre, hi havia el senyal de l'arma homicida, hauria cregut que dormies... Eren tan serenes les teves faccions... Però no dormies. No! Les teves perpelles estaven closes per no obrir-se mai més. La teva boca un xic badada semblava que somreïa... Ja mai més l'oïrem parlar, amb la teva veu simpàtica i afable.

Quan t'acompanyava'm a la teva darrera estada, els teus companys i amics anaven amb el cap cot, indignats i deprimits alhora, però, anaven serens i a l'últim adéu que et donaven espiritualment és deien: Reposa en pau germà. La teva mort serà venjada!!

Octubre, 1934!!! Octubre, 1937...

per Lluís Calafat

Commemorem avui el tercer aniversari d'una data, que per als nacionalistes catalans, representarà sempre la gesta d'un poble que dignament dirigit per un Govern que era la seva genuïna representació, i en uns moments en que estaven en perill no, solament les seves llibertats polítiques i socials, sinó les dels altres germans seus d'Ibèria, —ja que el Poder havia estat posat a mans dels polítics reaccionaris i opressors— es redreçà i per mitjà de la seva més alta representació, el President Companys, proclamava l'Estat Català dintre la República Federal Espanyola...

Les paraules que en aquells moments amb una gran senzillesa i dignitat, concient del seu deure pronuncïa el nostre President, no varen ésser acollides pels germans d'Ibèria —salvant raríssimes excepcions— com a un crit de llibertat de tots, sinó que, per part dels quals convenia que fos així, es donà a allò que era el crit d'un poble digne, que s'ho jugava tot per a la llibertat col·lectiva, el caire d'un acte de separatisme.

Avui en uns moments en que tota Ibèria sofreix, potser, l'equivocació de no haver sabut veure en el gest dels catalans, la seva alliberació, avui en que en tots els fronts de lluita els nostres germans donen la seva sang, altra vegada en defensa de la llibertat de tota Espanya, continuen per part de certs personatges les campanyes de difamació contra la nostra terra. Que tinguin en compte els individus, que aprofitant els greus moments en que vivim i mancats de tot sentit de responsabilitat posen de relleu totes les seves baixes passions, que el poble que el 6 d'octubre del 1934, s'aixecà per a oposar-se a un principi de dictadura, està disposat en tot moment a no suportar-ne cap, i que avui com ahir, a una sola paraula del seu estimat President, respondrà: PRESENT.

Aquest número ha passat per la censura

Octubre: Catalunya - Astúries

(Ve de la pàg 4)

reaccionarisme que s'havia apoderat d'Espanya i anava a entrar en la nostra pàtria...

Avui, torna, dissortadament, a ésser neguit i inquietud constant del nacionalistes revolucionaris, la sort dels germans asturians. Astúries, l'heroica, es troba amenaçada de mort. Les urpes del feixisme, estan massa prop d'ella, per a fer-ne presa felina. Aquesta vegada, dissortadament, la sang roja i lliure dels minaires, restaria extingida per sempre més, d'entrar en la terra asturiana els malvats militars traïdors.

S'ha d'ajudar Astúries: Catalunya ho ha fet en l'ofensiva a l'Aragó, però, ha de fer més, encara. Igualment tota la República espanyola, té el deure i l'obligació d'ajudar-la. S'ha d'evitar, a tota costa, la crueltat que representaria, l'entrada del feixisme, en aquella terra heroica. El proletariat tot, per ésser digne, amb una unitat indestructible, ha de jugar-s'ho tot per ells. Amb les dents, amb els punys fins a sangrar, de qualsevol manera, Astúries s'ha de salvar. El seu martiriològ i la seva conducta plena d'heroicitat inenarrable, així ho clamen i ho exigeixen.

Apartem les baixes passions i manobres inconfessables, foragitem al qui parla d'enteses i de pactes amb l'enemic. A salvar als minaires. Aquesta és la consigna i el millor homenatge a l'octubre del 1934. Al poble asturià, no hi arribarà mai, la paraula rendició o pacte, lliutarà fins a perdre la darrera gota de sang obrera. Com ho faria i ho farà, si cal, la Catalunya nacional, en aquesta lluita per la llibertat dels homes i dels pobles. Com va fer-ho el 6 d'octubre. Com ho farà en l'actual contesa.

Catalunya-Astúries: Dos noms agermanats en un altre: OCTUBRE. El revolucionarisme dels dos pobles els uneix. L'octubre del 1934 segellaren el pacte de sang. I Catalunya no s'oblidarà d'ells.

El proletariat ibèric, ha respost al crit d'angoixa del minaire asturià. Catalunya ja ha dit: Present; Belchite i possiblement Jaca. Què tothom, doncs, s'hi emmiralli, i en un endemà, no molt llunyà, puguin dir: Nosaltres, amb Catalunya, també ajudarem Astúries.

Un senyor amb panxa de barril de cervesa i mentalitat de feixista

25 de setembre del 1937, portem més d'un any de guerra crua i dolorosa, guerra provocada pels elements tèrbols, podrits i corromputs de l'Espanya de pandereta, del «vino» i del gandulejar, provocada pels militars sense honor ni dignitat, traïdors a la seva pàtria, l'única glòria per a ells era estafar a l'Estat que tenien l'obligació de servir i defensar, a través de la gloriosa Intendència, escàndols que amagaven sota les notes cursis i tronades de la Marxa Reial, guerra provocada pels defensors de l'Espanya única i indivisible, dels latifundistes únics, dels monopolis únics, dels explotadors únics, dels lladres i assassins únics

25 de setembre del 1937, a les trinxeres del front de l'Alcàrria lluitant i defensant la República, s'hi troben milers i milers de catalans, lluitant amb fe i entusiasme, la seva consigna és ésser «els més disciplinats, els més combatius, i els més heroics», consigna que amb el pensament fit en la victòria final, ja propera, la transformen a cada instant en una realitat viva, empapant de sang catalana, sang amarada d'anhel de llibertat que fecunda per fer possible un demà, ple de justícia i llibertat, aquestes terres de l'Alcàrria, en ple cor de Castella, dures i esquerpes, terres de cacics i senyors feudals, que vol dir jornals de fam, misèria i incultura.

Milers i milers de catalans lluitant amb fe i entusiasme perquè saben que el triomf de la República, és el triomf de Catalunya, perquè la independència d'Espanya, és la independència i la llibertat totalitària de Catalunya.

25 de setembre del 1937, avui arriben a les nostres mans, mans catalanes que etmpunyen el fusell per a defensar la República, un diari de Madrid, diari que segons ell, són els més honorats antifeixistes de l'Espanya lleial, diari que a través de les cròniques d'un senyor que té una panxa que sembla un barril de cervesa i mentalitat de feixista espanyol i, per tant, anticatalà, sembla que vulgui tornar a iniciar aquella campanya baixa i vil, pròpia dels traïdors i emboscats, contra Catalunya, el lèxic indecent i asqueros, recorda aquelles campanyes anticatalanes dels avui redimits, «A. B. C.» i «El Imparcial», madrilenys

L'home (?) intenta amagar el seu despit contra Catalunya, amb què si les dones, si no hi ha pa, que si les cues, però, malgrat tot, se li veu l'orella, tot un seguit d'insults i grolleries pròpies d'idiotes per anar a parar a una lamentació ètnica, lamentació que la produeix un canoneig contra un edifici on als balcons s'hi llegeix «Comité Regional de Juventudes Libertarias», edifici que l'home de panxa de barril de cervesa i mentalitat de feixista, el compara a un edifici sevillà, on segons ell s'hi reuneixen anarquistes sevillans, edifici que, aquest senyor, ex anarquista d'espardenya i brusa, perquè ara vesteix de guerrer de saló, amb sabates i passeja en automòbil i com els

oficials feixistes amb corretjам i pistolet imponent que li penja del bell mig del melic, com un incontrolat de debò, i amb posat de mató provocador. Edifici que potser sí, que té una comparança en part, amb l'edifici sevillà, però és per la gran quantitat de pernills, pots de llet, mongetes, bacallà, etc., etc., que la policia del Govern de la República ha tret a la llum, aliments robats al poble, o comprats amb diners robats al poble, mentre aquest, que ell tant i tant se'n omple la boca, sofreix, treballa, i passa gana, perquè és una exigència de la guerra.

Ah!, però l'amargor i el despit no és pas per la pèrdua d'un arsenal més o menys voluminós de queviures, l'amargor i el despit és perquè en aquest edifici dels campions de la Revolució, de l'honradesa i de l'antifeixisme, hi havia un arsenal de material de guerra, arsenal que quan en els temps heroics de les Milícies es feia front a l'enemic amb els pits de ferro de les masses treballadores, servien per la raó de la força, pistola en mà i el cinnyell ple de bombes, per a imposar lliurament collectivitzacions al camp i a la ciutat, per fer guàrdia a les presons clandestines, o bé romanien amagades per fer-les servir un tres de maig contra el Govern de la República i de Catalunya i a profit dels feixistes.

¿Què hi feien encara amagats tots aquests estris guerrers? ¿Què hi fan encara amagades, campions de la sinceritat i de la noblesa, totes les armes que us queden en aquells llocs d'immoralitats que eren els Comitès de Defensa? ¿On és corresposta amb actes aquesta lleialtat de què tant feu gala?

Abans les canonades eren en nom de la monarquia; ara són, segons el senyor de panxa de barril de cervesa i mentalitat feixista, en nom de la «Unitat» pregonada per qui no la vol i en el fons de la seva ànima antiespanyola porta el crit de «Visca Catalunya lliure».

Com els feixistes roben i assassinen, com els feixistes són enemics de la llibertat de les nacionalitats ibèriques. Senyor de panxa de barril de cervesa i mentalitat feixista: ¿és un crim, es ésser covard i emboscats en la lluita contra el feixisme, voler la llibertat d'una nacionalitat ibèrica? ¿Es un crim exterioritzar uns sentiments de llibertat al crit de Visca Catalunya lliure?

¿Es que són feixistes els que lluiten per la Independència d'Espanya contra la invasió feixista?

A Catalunya, Senyor, ex-anarquista d'espardenya i brusa, pot parlar tothom, a Catalunya hi tenen cabuda, hi parlen i hi criden tant com volen totes les persones decents, parlin l'idioma que parlin, i vinguin d'on vinguin.

Els catalans ens hem sentit amb ànima antiespanyola quan la monarquia i quan després del 19 de juliol, abans i ara se'n volia endogalar amb una dictadura sagnant, de robatoris, de crims en nom d'una Espanya única; contra aquests espanyols hem lluitat i lluitem